

Táncra fel!

Már annyiszor próbáltam őszinte lenni. Már annyiszor próbáltam magamnak is hazudni csak, hogy enyhíteni tudjak a fájdalomamon. De végül egyiket sem mertem megvalósítani. A terveim mind csak kopott tinta gyűrött papírokon. Félek tőle, hogy senki sem ért meg, de attól még jobban, hogy mindenki érteni fog. Összegezve fiatal életemet, nem tudom mi vár rám. Attól tartok még magam is megvetem, pedig akkor még jó ötletnek tűnt... lehet az is volt. Majd kiderül.

Itt ülök az íróasztalom előtt és gépelek egy kis dokumentumot. A gyógyszerek velem szembe. Kísértésbe esek, mert nagyon fáj már a derekam. Be akarom venni a gyógyszeremet, hogy kevésbé fájjon és legalább csak egy kicsit hasonlítson az életem egy átlagos kamaszéhoz.

A fűzőim sorban hevernek a szekrényemben, a mankó is integet nekem, a rollátor látom, ahogy rám kacsint és ettől elfog a hányinger. Lehet most már tényleg le kéne feküdnöm. Megkapaszkodni az ágyamhoz felszerelt kis fogódzókba és végre lepihenni. De nem megy. Hajt, hogy jobb legyek. Mindig is ez inspirált, de az elmúlt éveimben már nem maradt másom, csak az akaratom, ami mindennél erősebb.

Felvillan a monitoron egy emlékeztető: ez történt fél éve. Rányomok és megjelennek a műtétemkor készült képek. Sokkolóak. Olyan vagyok rajtuk, mint egy szellem. Halvány és megfáradt. De hiszen, hogyan ne fáradtam volna el a sok-sok küzdelemben, amit kénytelen voltam megvívni. Néha nevetnek a felnőttek, hogy milyen problémája lehet egy kamasznak, ugyan – gondolják és én ekkor kinyitom a számat. A szavak ostrom alá veszik felszínes valójukat és csendben maradnak. Általában én is ezt teszem. Jobb, ha nem is beszélek róla, mert leírhatatlanul fáj. Talán most is felesleges neki állnom, de már mindegy. Elkezdtem írni.

A monitoron lévő képek eszembe juttatják, hogy milyen boldog voltam a műtétem előtti nap. „Új élet vár rám!” gondoltam, de közben félttem is. Idegesen jártam az idegsebészeti klinika kihalt, kopott folyósóit. Az egész olyan, mint egy sziget. Körbevesz a fájdalom, és ha beleugrasz, mert menekülnél innen megfulladsz, ha itt maradsz, akkor meg az lesz a veszted.

A kórházban minden ijesztő, az orvosok, az ápolók, az asszisztensek, a gyógyszerszag, az infúzió csepegése, az ágyak nyikorgása... , de legfőképpen a betegek. Én magam is. Te jó ég? Én is így nézhetek ki? – gondolkozom, mikor elhaladnak mellettem. Gerincműtetre jöttem. Élsportolóból, szenvedő betegé lettem, majd egy gerincműtötté. Apropos. Fáj a gerincemben az implantátum és viszket a hegem. Visszaverekedem magam az ágyba és tovább is csak gondolkodom. Velem szembe, az ajtómról lóg le egy zokni felhúzó segédeszköz. A műtétem után vettük, így már nem kell az anyámnak felhúznia rám, vagy a hét éves kisöcsémnek. Bár előbb is tudtam volna, hogy van ilyen. Ó, hányszor sírtam amiatt, hogy még a zoknim se bírom felhúzni, hogy anyám fürdet, hogy ő rakja a bugyimra a betétet. Sajnos még mindig alig megy valami egyedül. Anya segít fürödni, nem bírok hajolni, iskolába járni... semmit! Szörnyű! És ezek a képek! Látom, magam előtt, amikor először feláltam a műtétem után. Pokol! Vagy mikor kivették végre a katétert. Mikor hazajöttem, de nem tudtam, hogyan menjek be. A világ összes szava is kevés lenne, így most csak ennyit írhatok: legalább már egy kicsit jobban vagyok.

A szobámba kint van egy kép rólam, ami motivál. Négy éves vagyok rajta, egy pásztorbottal a kezembe, mögöttem a juhokkal. Imádtam őket. Imádtam utánuk futni, imádtam a hátukon ülni, imádtam hordani nekik a szénát.

Imádtam egészséges lenni! Imádtam élni! Azt, amit most csinálok, nem biztos, hogy annak nevezném.

Élet! Sokszor mondjuk, de vajon mit is jelenthet?

Egy ormánsági kis faluba születtem, ahol kis túlzással mindenki szegény volt. Mi is. A szüleim becsületesen dolgoztak, de ahhoz, hogy megéljünk részben önellátónak kellett lennünk. Ezért voltak juhaink, kecskéink, disznóink, baromfiaink, halaink, nagy udvarunk, hatalmas konyhakerttel, fákkal. Én sokat besegítettem a szüleimnek, de minden pillanatát élveztem és be kell vallanom, hogy hasznomra vált megtanulni, hogy mi az a munka és megtanulni, hogy mennyit ér a pénz. Én nem kaphattam meg akármit. Nem ehettem több százforintos csokit, nekem a húsz forintos nyalóka jutott, de boldog voltam. A szomszédjainkkal szerettük egymást, összetartó kis utca voltunk és környező településeken is mindenki ismert mindenkit. Apám megtanított alkudni, kecskét fejni, fát vágni és még sorolhatnám, de anyám is megtanított mindenre, amire csak tudott: főzni, mosni, takarítani, kecskesajtot készíteni, befőzni, gazolni... hosszú a sor itt is.

Hamar önállóságra neveltek, de nem azért, mert nem számíthattam rájuk, hanem azért, hogy ne szoruljak rá senki segítségére, hogy majd túrjem utána a hóbertjait. A tudás, nagy szabadságot adott. Örültem, hogy az életre neveltek, de emellett még megismertettek az irodalommal, a történelemmel és a természettudományokkal is.

Bár sok szempontból nagyon jó dolog vidéken lakni, az ottani oktatási intézményeket megelőzte a híre, így én Pécsen tanultam és a szüleim is ott dolgoztak, mert a kis falvakban nem igen volt munkalehetőség.

Mikor iskolába kezdtem járni rögtön az éltanulók közé keveredtem és mivel nem voltam egy zárkózott gyermek sok barátom volt, kortól és nemtől függetlenül, bárkivel megtaláltam a közös hangot.

Kalandvágyó voltam és izgalga. Nem bírtam egy helyben maradni sokáig, maximum egy jó könyv társaságában. Ahogy Joanne Harris mondaná „Olvasónak lenni annyit jelent, hogy sosem leszel magányos”- ekkor még hittem neki.

Kilenc éves voltam, mikor megszületett az öcsém, akire rengeteget vigyáztam. Én voltam a nővéranyu, ami csak még szorosabbá fonta a kettőnk közti amúgy is erős köteléket. Már nagyon szerettem volna egy kistestvért és iszonyatosan örültem neki. Hagy büszkélkedjek el vele, hogy az első szava a nevem volt: Csenge, az első mondata: Csenge gyere ide! – és én boldogan mentem.

Mivel a szüleink nem bírták anyagilag a mindennapi ingázást ezért közelebb költöztünk az iskolámhoz Pécsre. Nem volt jó dolog bezúfolódi egy kis lakásba az óriási zöld terület után, de csupa jó élményt is szereztem itt.

Ahogy az előbbieken is említettem izgalga voltam és jó volt a fizikumom. Sportolni kezdtem még az öcsém születése előtt, de az igazán nekem való sportot ez után ismertem meg. Egy autentikus brazil hadművészetet a Capoeira-t kezdtem el művelni. Sport közben a fellegekben

jártam, azt éreztem bárki lehetek és mindig örömmel töltött el feszegeti a határaitam. Felnőttekkel edzettem, eleinte csak azért, mert nem volt gyerekcsoport, aztán a tehetségemet felfedezve az edző a felnőtteknél tartott. Jártuk a csoporttal az országot és csupa új emberrel ismerkedtem meg. Színes volt a társaság: az edző és a mesterek brazilok, némely csoporttárs szerb, olasz, vagy vietnámi, de volt ott mindenféle ember és mégis jól kijöttünk egymással. Imádtam köztük lenni. Ahogy az edző is mindig mondta ez egy család. Tényleg így is volt! Ők voltak (és minden további megpróbáltatás ellenére is maradtak) a második családom. Az edzők olyan tehetségesnek gondoltak, hogy mondogatták, hogy ki kéne utaznom braziliába a Capoeira otthonába, egy ilyen akadémiára. Egyetértettem velük és úgy gondoltam a szüleimmel, hogy majd néhány év múlva, mikor kicsit nagyobb leszek repülőre ülök.

Közben megint elköltöztünk a végleges otthonunkba egy csodás kis faluba a Mecsekben. Olyan magasán vagyunk, hogy felettünk már alig néhány ház és az erdő. Gyönyörű, nyugalmas természetközeli hely. Pont olyan amilyet szeretünk. A szomszédainkkal is jóban vagyunk, és itt közel van a város, tehát nem okoz gondot a bejárás és még az anyagiak is rendeződtek út közben. Úgy tűnt végre minden szempontból célba értünk.

Végül sosem jutottam ki Braziliába.

Átlagos napnak indult, az a pénteki nap, amikor farsangot ünnepeltük az iskolában. Testnevelés órán egy játékos feladatot eszközöltek a tanárnők, és én hiába tiltakoztam, hogy ez egy veszélyes feladat szót fogadtam. Mert erre tanítottak. Visszanézve, jobb lett volna egy órai munka egyes, mint egy egész életemre kiható gerincsérülés. Ez volt az a nap, ami megváltoztatott mindent. Négy éve, mikor tizenkettő voltam, de hirtelen, egy pillanat alatt fel kellett nőnöm. Sokáig nem tudtam, mire mondják azt, hogy kisiklott az életem, de ekkor úgy hiszem, hogy megértettem.

Az idilli pillanatokat, mint vákumbomba az oxigént kiszippantotta belőlem az *Élet* - Már megint ez a szó.

Itt kezdődött meg a harc a teljes *életért*.

Aznap anyukám rögtön a baleset után, ahogy felhívták az iskolából bevitt a gyermekklinikára. Ott megállapította egy orvos, hogy megzúródót a lumbális deréktáji szakasz. Ekkor még azt, hittem, hogy hamar vége lesz, de a helyzet csak rosszabbodott. Nem bírtam felállni. Nem bírtam felülni. De még feküdni sem bírtam. Minden másodperc küzdelem volt, így hétfőn visszamentünk a klinikára. Nem találták meg az okát, hogy miért fáj ennyire, azt viszont megállapították, hogy ez nem lehet zúródás.

Belefájdulna a fejem, ha elkezdeném sorolni, hogy hány orvosnál jártam. De végül eljutottam egy ortopédushoz, aki gyógytornát javasolt, de mivel tombolt a Covid19, ezért TB-s alapon nem tudtak ellátni, így magánba jutottam. A balesetemre egy hónappal elkészült az első MR felvételem- azóta vagy öt készült, már számon sem bírom tartani-, ami az orvosok akkori megállapítása szerint, nem mutatott semmi eltérést. Közben megkezdtem a gyógytornát egy neves pécsi gyógytornásznőnél, aki arra számított, hogy fél év alatt helyre hozza a derekamat. Elárok egy titkot: ez nem sikerült. Fél év után, boldogan jelentette ki, hogy végre elértük, hogy a mínusból, tíz százalékos lettem. És én ennek örültem! Mert már ez is előrehaladás volt, de az orvosok annak ellenére, hogy naponta jártam hozzájuk és napi 3-4 db kezelésem is volt még mindig nem találták meg, hogy mi az oka a derék fájdalmaimnak. Mondjuk nem is érdekelte őket.

Fél év alatt háromszor is végig jártam az egyéb körökön kívül az ortopédus-idegsebész-neurologus kört, de semmi változás nem történt. Eközben az iskolában, mivel egy iskolai balesetem volt, ellenem kezdtek hangolni az osztálytársaimat – ezt onnan tudom, hogy a barátaim beszámoltak róla, hogy hazugságokat állítanak rólam és megkérdőjelezik a fájdalmam, ami csak annyira volt vészes, hogy az orvosok felnőtteknek való fájdalomcsillapítókat, izomlazítókat és gyulladáscsökkentőket írtak fel, mert csak ezek használtak, ráadásul emelt dózisban. Emellett addigi ötös, kitűnő éltanulóként nullás osztályzatot kaptam, amint panaszt emeltünk és mikor megtudták, hogy továbbmegyünk, akkor hirtelen eltűnt a nullás. Én nem is tudtam, hogy létezik ilyen érdemjegy és ha létezne is – pedig nem – akkor is furcsa, hogy a szín ötös diák, hirtelen ennyit ront. Ennek ellenére nem gondolkoztunk iskolaváltáson egészen addig, míg készítették egy kisfilmet, hogy „Tőlük búcsúzunk idén”, és ebben én is benne voltam. Itt jöttem rá, hogy rossz helyen vagyok.

A szenvedéseim közepedte még új iskolát is kellett keresni, és végül felvettek egy vallásos iskolába a jegyeim alapján, mert ha valaminek, akkor vallásosnak nem lehetett nevezni a családjukat – azóta én egyfajta mentsvárként hinni kezdtem, vagy valami hithez hasonló dolgot művelni.

A sok rossz dolog mellett és a sok fals diagnózis közt: lumbágó, isiász, ideggyulladás... végre történt valami jó. Mikor elkészült még több képalkotó, végre eljutottunk egy szakértőhöz, aki készített egy ultrahangot, de megnézte az addigi három MR-t és rögtön rámutatott, az első MR-en egy elváltozásra és feltette a kérdést, hogy mi az? Nekünk fogalmuk sem volt, hiszen az orvosok eddig, azt mondták nincs ott semmi, mire a szakértő azt mondta, hogy most már viszont nem tud mit csinálni, akkor kellett volna kivizsgálni, mikor készült a képalkotó...

Mivel nem tudtam a fájdalmam miatt iskolába járni és nem fogadtuk meg az egyik „csodás” orvos ötletét, hogy vigyek ágyat az iskolába magántanuló lettem a betegségem miatt. Nevetséges, hogy mennyi gyerek gondolta úgy, hogy jaj, de szuper, nekem nem kell iskolába járnom, miközben én hajnalban felkeltem, mentem fizioterápiára, majd gyógytornára, majd orvoshoz, majd hazaestem tanulni, és indulhattam a délutáni viziterápiákra, vagy gyógyúszásra és tanulhattam a váróban. Mire hazaértem egy roncs voltam és akkor még vágjak jópofát, a sok idegesítő ember kéretlen tanácsaira, akiknek életükben a legnagyobb fájdalmuk torokgyulladásuk volt... hát én mit mondjak.

Kezdek kicsit mérges lenni, így evezünk más vizekre.

Semmi sem segített és minden új lehetőségbe görcsösen kapaszkodtunk, mígnem az egyik orvos kitalálta, hogy mivel ő nem tudja, mi a bajom, és ő bizony mindent tud, ezért nincs is semmi problémám! Lehidaltam, majd mire újra feleszméltem, kijelentette, hogy ez a probléma pszichés.

Akik nem tapasztalják, azok nem tudják, de a betegség, egy súlyos betegség, ami a mindennapokra kihatással van, az igencsak megingatja a családi közeget. Ez történt velünk is. A szüleim próbáltak mindent megtenni azért, hogy nekem jobb legyen és én is mindent megtettem, de a kölcsönös fáradtság nehéz időkhöz vezetett. Ráadásul az öcsém, aki akkor még nagyon kicsi volt – hároméves – mikor történt a balesetem nem értette meg, hogy most miért nem tudok játszani vele, miért fáj, miért vagyok ennyit a doktorbácsiknál, de ha őszinte akarok lenni én sem értettem. A nagyszüleim és a nagybátyámék, az unokatesómék igazából az egész család, messze laktak és én nem bírtam utazni, ezért egyre kevesebbet találkoztunk,

ami ilyen nehéz időkben egyre megterhelőbb volt, hogy igazából nem volt kikre támaszkodni és mikor kitalálták, hogy pszichés a fájdalom, csak egyre több galiba jött.

Ugyanis emiatt az orvosok mosták kezeiket, a terapeuták is megijedtek, nem vettek komolyan és a szüleim sem tudták eldönteni, hogy higgyenek-e nekik, végül nagy hibát követtek el és hittek a pszichés mivoltban, mert már nem maradt más kapszkodó. Emiatt nekem pszichológushoz kellett járni és részt vettem egy fővárosi intézmény kezelésében is, annak ellenére, hogy én, aki a legjobban ismerem magam, végig tudtam, hogy ez nem pszichés. Én nem degradálom le a pszichés kezeléseket, vannak, akiknek tényleg szükségük van rá, de én tényleg úgy ézetem magam, hogy bolondok közé kényszerítenek- annak ellenére, hogy alapvetően, nem gondolom bolondoknak, akiknek szüksége van ilyenfajta támogatásra és a szakemberek is mindig hangoztatják, hogy nem hülyék, azok akiket kezelnek, mégis úgy bántak velünk, mint a félkegyelműekkel és azt a fajta száműzetést, akárhányszor akartam, nem bírtam megbocsátani a szüleimnek. Egyszerűen még nem megy, pedig értem, hogy miért akartak hinni ebben.

A gyógytornászom, az egyetlen szakember, akiben bíztam lemondott rólam. Én úgy érzem, hogy azért, mert egyrésztől egy hatalmas szakmai kudarc vagyok neki, az ékes repertoárjában, másrésztől, megijedt, hogy általam mibe is csöppenhet bele.

Ekkor megtudtam, mi az, amikor már tényleg nincsen semmi, csak te magad, de még azt is elvesztetted. Fáj, beismernem, de már tudom, hogy mi az a teljes reménytelenség, és mivel félek tőle, hogy újra egy nagyot puffanok, nem bírok megbízni senkiben. Így inkább hideggé váltam, talán egyenesen bunkóvá, hogy ne tudjanak bántani.

Ekkor egy új nagyon-nagyon neves és úttörő intézményláncolatnál kezdtem el gyógytornázni. Mellékesen megjegyzem, hogy ez még kétszer annyiba került, a szüleimnek mint az eddigi, bár tudom, hogy ez nekik nem számít, mégis rossz érzés, hogy végre mikor kitörtünk a szegénységből, az én kezeléseimre kell elverni a pénzt, mert a betegség drága dolog. A legdrágább.

Ekkor, körülbelül másfél éve a teljes bizonytalanság, fáradtság, fájdalom, kudarcérzet és félelem jegyében lettem arról, hogy valaha meggyógyulok. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem küzdöttem tovább, de már nem láttam értelmét ennek az ádáz küzdelemnek. Egy részem feladta. Már csak csináltam a kötelességemet. Megfogadtam, hogy még egyszer a nyakamba emelem az öcsémet és futkározok a kiskutyámmal, akit eleve terápiás célzattal vettek a szüleim és azóta is ő, aki örömmel tölt el a nehéz időkben is. Ő az, akiért először lehajoltam, és még az sem érdekelt, hogy összeestem, mert neki enni kell. Akiért először mentem ki az udvarra, hiába csuklottam össze mankóval a kezeimbe, neki ki kell mennie üríteni. De az öcsém... egyre nagyobb, és megtanultam, hogy a remény tud a legnagyobb gyötrelmet okozni, ezért nem tudom, hogy merjem-e remélni, hogy még valaha a nyakamba tudom venni. Ő is megsínylette. Mint mindenki. Ha egy ember tönkremegy, tönkremegy vele a családja is. Szörnyű törvény, de sajnos, ez így működik, csak valaki beismeri, valaki nem, valaki feláll belőle, valaki örökre lent marad. Én vajon melyik vagyok?

Szóval ehhez az intézményhez kerültem és bár sok szakember foglalkozott itt velem, kikötöttem egynél, aki eredményeket ért el, és végül vele maradtam. Eleinte tiszta szívemből gyűlöltem őt. Nagyon fáj, amit csinált, én legszívesebben bögtem volna- volt, hogy meg is tettem – ő meg nevetett. Nem rajtam nevetett, csak próbált felvidítani, de engem akkor ez

idegesített. Végül megértettem, hogy milyen jó, hogy belecsöppent az életembe. Ennek az intézménynek nagy „pozitívuma”, hogy olyanok dolgoznak benne, akik maguk is átéltek valami szörnyűséget, így nem csak üresen locsognak, ha kinyitják a szájukat. Ezzel a szakemberrel végre előreléptem, pedig hosszú ideje már csak egyhelyben toporogtam. Ő egy teljesen új irányt mutatott, ami egy kitaposatlan, hosszú, fárasztó és fájdalmas ösvény, de végül sikereket értem el vele. Szégyellem, ahogy viselkedtem vele, csak azért, mert nem akartam, hogy megint valaki olyanban bízzak meg, aki később eldobja, mint a hamburger csomagoló papírját, hogy kiegészítse belőle a hasznot. De ő nem ilyen volt, ezért eldöntöttem, hogy megváltozok, nem csak vele szemben, hanem teljes egészében. Bocsánatot kértem tőle. Nagy dolog volt a számomra és szerintem ő is értékelte. Azóta mióta nyitottabb vagyok, pedig néha legszívesebben még mindig bezárnék, sok mindent tanultam tőle. Néha bele sem gondolunk, hogy kik lehetnek fontos emberek az életünkben. Nekem ő az, amiatt, amit nekem adott, és bár eddig nem mondtam neki, mert nem akartam, hogy elbízsa magát, de hálás vagyok azért, hogy őt küldte elém a sors, az Isten, vagy maga az *Élet!* – és még mindig ez a szó! Sokat tanultam tőle.

Egyépként minden nehézség ellenére, nagyon jól teljesítettem a tanulmányaimban, magántanulóként, ráadásul beteg magántanulóként nekem extrán nehezített a pálya, de a tanárok kedvence vagyok, mert látják, hogy mennyit küzdök azért, hogy elérjem a céljaimat. Minden vizsgán – félévente minden tantárgyból való osztályzó vizsga az egész féléves anyagból – a kitűnők közt is az egyik legnagyobb lexikális tudással zártam sora a féléveket.

Mikor ehhez az intézményhez kerültem -az országos ismertségű terápiás központba- azt javasolták, amire már mi is törekedtünk, hogy mivel egész napokat nem bírok, de egy-kettő órára járjak iskolába. Így is történt és egy fantasztikus közösségnek lettem a tagja, még ha nem is töltöttem bent egész napokat és emiatt nem alakultak ki szoros kötelékek jól esett, addig a pontig a kortársaim közt lenni, míg el nem kezdtek panaszkodni a témazáró dolgozatok, vagy valamelyik helyes fiú miatt. Én is panaszkodjak? Kíváncsiak rá, milyen összeesni a nappali közepén és egy óráig ott fetrengeni, mire végre meghalják a kiáltásodat. Amikor az öcséd rád talál és ijedten sírva fakad? Vagy, amikor nem bírsz kiszállni az autóból? Amikor, ha csak hozzáérnek begöröcsölsz, mert hiperszenzitív a gerinced?

Fogalmam sincs hányszor sírt amiatt az öcsém ami velem történik. Én jó testvérnek tartottam magam, de most egyre inkább elbizonytalanodom. Lehetek jó testvér, félnyomorékon is? Miért nem válaszol rá senki?

Továbbra is jártam pszichés kezelésekre és különböző orvosokhoz, mikor több pszichológus is megállapította, hogy semmi pszichés problémám nincsen, úgyhogy dolgozzanak az orvosok. Esküszöm, hogy én legfőképp a pszichológusoktól lettem lelki beteg. Állatként kezelt nem egy.

Már nem akartam sehova se menni, mert úgy voltam vele, hogy ahogy eddig, úgy most sem segítenek, így volt ez a bizonyos terápiás intézményhálózattal és azzal a professzorral is... de lám, segítettek.

Azzal, aki kerek három év után, a ki tudja, hányadik MR-em után megállapította, hogy mi a bajom.

Az *Élet* akkor küldte ezt a professzort, mikor már tényleg annak a határán voltam, hogy végleg feladom. De az a professzor megmentett. Magamtól. Vagy az *Élettől!* Pár hónapon

belül már bent feküdtem a kórházban egy szteroidos injekció miatt, ami önmagában is megér egy misét, de ekkor még fogalmam sem volt, hogy pontosan mi vár rám.

Mivel a betegségemnek, nincsen konkrét neve, egyfajta deformitás a baleset miatt, ami mindenre kihat és mivel iszonyat egyedi az eset, még nem láttak ilyet, és a koromból kifolyólag is óvatosan bántak azzal, hogy mikor kerül sor az operációra, nem volt konkrét műtéti időpont. Az biztos volt, hogy műteni kell, de az, hogy mikor, azt nem tudták.

Végül egy augusztusi napon tavaly a professzor kitűzte a műtét időpontját egy hónappal későbbre. Ekkor felgyorsultak az események. Végre nem csak vakfény villogott annak a kormos alagútnak a végén, amit már annyiszor látni véltem, de végül tévedtem.

A műtét előtt pár nappal felhívta a professzort egy ortopédusom, aki volt olyan kedves, hogy tájékoztatta a pszichés kezelésem múltamról. A professzor nem volt meglepve, mivel mi már mondtuk neki, és tudta, hogy nem állapítottak meg pszichés eltérést, ahogy azt is tudta, hogy mit mutat az MR, de kötelessége volt, a műtét előtt elküldeni, még egy kivizsgálásra, annak az ortopédusnak a jóvoltából, aki sohasem hitt nekem, aki ellenezte, hogy ahhoz az intézményhez járjak, ahol végre segítenek. Végül még egyszer megállapították, hogy a fájdalom nem pszichés. Talán végre levetkőzhetem magamról ezt a fals bélyeget.

Aludni sem bírtunk, annyira izgatottak voltunk a jobb élet reménye miatt, befeküdtem a kórházba elbúcsúztam, a legújabb fűzőmtől – volt 3 műanyag, és vagy négy halszállás – és a betegségemtől is.

De a műtétet betegség miatt elhalasztották, pedig már le voltam fürödve, meztelen vártam a műtét kezdetét. Azt hittem rám omlik a kórház, úgy megrázott ez a tény. Apróságoknak tűnik, de ha valaki – egészen pontosan én – éveket tölt el szenvedésben és bizonytalanságban, annak ez borzasztó. Úgy szerettem volna hibáztatni valakit a halasztás miatt, de nem tudtam, így nem enyhült a feszültségem. Nem tudtuk, hogy mikor lesz a pótló időpont, míg végül, a professzor mondta, hogy hétfőn – azaz a műtétem eredeti időpontjára egy héttel – meg tud műteni.

Engem toltak be elsőnek, hiszen a nagyobb műtéteket elsőnek végzik és mikor jött a professzor bejelölni a vágás helyét megnyugodtam, hogy végre tényleg műtét. Mosolyogva toltak be a műtőbe, mert tudtam, hogy ez az utolsó esélyem és végre valaki segít. Mire felébredtem, már nem mosolyogtam. Azt hittem megöl a fájdalom. Minden szürke volt és élettelen, akárcsak ahogyan én érzetem magam. Egyáltalán nem érdekelt semmi csak hogy túléljem a kórházat. Nem volt egyszerű. A hasam felől vágtak és úgy műtötték a gerincem. Minden nap egyre könnyebb lett, de még úgy is pokolian nehéz. Nem elég, a borzalmas szenvedés, az ott dolgozók egy jórészének a hozzáállása nem segített a felépülésben. Leküzdöttem már ezer harcot, így ezt is, de nem volt egyszerű.

A műtétem után csak küzdöttem, egyedül, mert még a gyógytornát sem vehettem fel egy jó ideig és még mindig nem, nehogy kimozduljanak a csavarok. Most itt tartok. Egy hónap múlva kontroll, akkor eldől a jövőm. Elszigetelődtem még jobban az emberektől, de egy részük mégis csak most csatlakozott igazán az életembe. Úgy éreztem selejtes vagyok, és sehova sem tartozom. Aztán rájöttem, hogy minden hibám egy elporladt próbálkozás, ezért most már nem csak próbálkozok, hanem teszek.

Mindig is szerettem írni, de a balesetem után terápiának bizonyult. Majd mikor a kezeléseken, a kórházban rám mosolygott a többi hasonló életutat bejáró gyermek vagy felnőtt rájöttem,

hogy nem csak magamért kell írnom. Úgy érzem ez a misszióm. Tudom, hogy most is szinte csak a betegségről írtam, de ez az, ami meghatározza a jelenemet és a jövőbeli céljaimat.

A műtétem után hirtelen sikereket értem el az irodalomban, ami által én meg tudom mutatni, hogy hova tartozom: mindenhova, de főleg azokhoz, akik hajlandóak nyitott szívvel járni. Megtaláltam azokat az embereket, akik megértenek. Ezek a sorstársaim és szoros szövetség alakut ki köztünk. És erről mindenkinek tudnia kell.

Bár volt egy időszak mikor elbizonytalanodtam, hogy a könyvek tényleg hű társak, - mikor hiába neveltek a szüleim önállóságra a baleset miatt kiszolgáltatott lettem, és az elzártság miatt magányos - de igenis azok.

Én nem várom, hogy minden jóra forduljon és tíz év múlva a világ szép lesz. Nem lesz szebb, mint most. Hiába törekszünk a tökéletességre, sosem érjük el, mert mindig van jobb. Lesz egy ember, aki, okosabb, aki szebb, aki magabiztosabb, de olyan, mint én, egyik sem lesz. Kár, hogy csak nemrég jöttem rá erre. Minden generáció arra törekszik, hogy jobb legyen az élet, de nem lesz jobb csak más. Nem a környezetünktől függ, hogy boldogok vagyunk-e, hanem maguktól. Csak önmagunkat csapjuk be, ha egy szebb világban reménykedünk.

Látom, hogy most van az utolsó esély az összetartásra ebben a széthullott világban. A tíz év, nem is olyan sok idő. Egy szempillantás alatt el fog szelelni, és mi észre sem fogjuk venni, hogy képtelenek leszünk magunkkal foglalkozni. Már most az éltet minket, hogy mit csinál a szomszéd, miért szemetel a barátunk, miért nincs nagyobb autója a haverunknak... de hol van az egyén? Ott bennünk mélyen eldugva.

Szürkének képzelem a világot tíz év múlva. Kopottnak. Elfáradtnak. Ezért nekem kell majd élénknek lennem.

Látom magam előtt, hogy ha még több szenvedés árán is, de nem hagyom legyőzi magam, nem engedem át a stafétabotot a betegségemnek. Nem fog uralni a fájdalom, én uralom őt. És látom, hogy újra, normális élttem lesz, sőt mi több teljes. Mert rájöttem, hogy mitől lehet az. Az egészség csak egy dolog – ezt betegként én megtanultam – a kérdés az, hogy mit kezdesz vele. Én móresre tanítom. Megmondom neki, hogy többet már nem hagyhat cserben. Ott lesz velem.

A művészetek egyre inkább ki fognak kopni a szürke életből, fokozatosan el fognak veszni azok a dolgok, amik színesíteni tudnák a világukat, úgyhogy most van az utolsó esélyem egy kis színt csempészni az életünkre. Ez a célom. A küldetésem.

Tíz év múlva már sokat fogok publikálni és könyvet kiadni. Talán kiadok egyet Braziliáról is és az lesz a címe, hogy „A meg nem élt álom”, de nem lesz szomorú a könyv. Vidám lesz, mert bár megnézem hova nem juthattam el, mégis tudom, hogy nem fog fájni a szívem miatta, csak kell ez a lezárás. Látnom kell, hogy mivel fizettem azért, hogy egy új álmod éljek. A célok gyakorta olyanok, mint a pénz. Sosincs ugyanannyi, és mindig másra költenéd. Én a régi álmoddal fizettem az újért: egy nemesebbért.

Látom, hogy azt a munkát végzem, amit szeretek: az írás által segítek. Úgy tervezem, addigra létrehozok egy alapítványt a beteg emberek számára, hogy tudják, hogy van, aki mellettük áll, és ne érezzék magukat olyan egyedül, mint ahogy én érzetem. Remélem addigra kiadok már egy-egy könyvet különböző úttörő beteg gyerekek-emberek életútjáról, amit én, mint szellemíró készítek el és a könyv árából származó bevétellel is támogatnám őket.

Talán kicsit túlhajtom majd magam, hiszen én ilyen vagyok. Mindig ezt csinálom, de ez visz előre. Azt akarom elérni, hogy tudják, ha már más nincs is, én ott vagyok. Segítek nekik. Felhívhatnak majd este is, ha már nincs más, akivel beszélhetnek.

Szeretem a természetet, már mindent beton és aszfalt borít. Szeretnék egy kis tanyát, állatokat egy párt, akire lehet számítani. Mert megtanultam, hogy ez a legfontosabb érték. Szeretem a nyugalmat, nem akarok nyüzsgést. Egyensúlyt szeretnék elérni. A saját világom egyensúlyát, amit én alakítok ki.

Szeretnék egyfajta hálózatot építeni az érintettek és családjaik számára, ami jobbá teszi az *életüket* – és még mindig ez a szó.

Élet? Ki is vagy te valójában? A világunk egyre inkább lerongyosodik, de még vannak, akik estélyiben járnak. Én is közéjük akarok tartozni, és ahogy Kosztolányi írta a „Hajnali részegség” című művében, az estély maga az *élet*: a Tánc.

Nem akarom majd elfelejteni a múltam, de soha többé nem akarok hasonló helyzetbe kerülni. Építkezni akarok belőle, és majd a kis menedékházamból boldogan kitekinteni, ahol majd megbújnak a gyerekeim és nyitottak lesznek, mert megtanítom nekik, látják a házikó falait, és érzik majd, hogy ez az ajtó, nem egy határ a két világ közt, hanem egy átjáró. Akárhányszor kilépünk ebből a kisházból, mindig visszavár. Ott fog állni, mint egy szuverén személy és tárt karokkal vár. Ez az én jövőm, a saját kisházam, amire mindig is vágytam.

Kijelenthetem a sok megpróbáltatás után: bármi történjék is, csodás ez a Tánc!

kis ladik